

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 44Ek/2024/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120433349
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Hudzík
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6120433349.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO 47 233 516 proti povinnému K. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX L. nad G. XXX, prechodne bytom XXX XX Q. 1862, o vymoženie 292,16 eur s prísl., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Jaromírom Pavlíkom, Exekútorský úrad Ružomberok, Nám. A. Hlinku 54, 034 01 Ružomberok, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/2024/2020 zo dňa 13.02.2023 takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/2024/2020 zo dňa 13.02.2023 z a m i e t a.

II. Náhradu trov exekúcie oprávnenému v súvislosti s podaním sťažnosti n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 44Ek/2024/2020 zo dňa 13.02.2023, ktoré vydal vyšší súdny úradník, I. výrokom súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v celom rozsahu zastavil. II. výrokom oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal., III. výrokom povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal a IV. výrokom zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36,- eur, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie ako aj podanej sťažnosti namietal nedoručenie exekučného titulu, čo má mať za následok jeho formálnu a materiálnu nevykonateľnosť. Exekučný súd opätovne preskúmaval uvedené skutočnosti a tvrdenia povinného, a preto dňa 18.01.2023 požiadal Slovenský arbitrážny súd, stály rozhodcovský súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava o zapožičanie rozhodcovského spisu č. 136/06/19, v ktorom bol exekučný titul vydaný. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal nedostatok doručenia exekučného titulu, t. j. jeho formálnu nevykonateľnosť, je exekučný súd povinný vykonať šetrenie na túto okolnosť. Exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie je skutočne vykonateľné. To platí tým viac v štádiu exekučného konania, v ktorom je namietaná spôsobilosť rozhodnutia byť exekučným titulom. Pri skúmaní, či rozhodnutie, na základe ktorého sa má vykonať exekúcia, bolo povinnému riadne doručené, vychádza zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, prípadne zo skutočností o okolnostiach doručenia, zistených pomocou šetrenia, ktoré vykonal. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti (z uznesenia NS SR 7EMCdo 3/2013). Súd v predmetnej veci skúmal vykonateľnosť exekučného titulu a zistil, že v čase vydania rozhodcovského rozsudku zo dňa 06.02.2020 mal povinný trvalý pobyt na adrese: Zborov nad Bystricou 660, 023 03 Zborov nad Bystricou, okres

Čadca a prechodný pobyt na adrese: Oščadnica 1862, 023 01 Osčadnica, okres Čadca. Z predloženého rozhodcovského spisu č. 136/06/19 mal tunajší súd za preukázané, že rozhodcovský súd doručoval rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) žalovanému (povinnému) na adresu uvedenú v rozhodcovskej zmluve, a teda na adresu trvalého pobytu - Zborov nad Bystricou 660, 023 03 Zborov nad Bystricou. Dňa 14.04.2020 sa rozhodcovskému súdu vrátila zásielka s označením „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“, pričom následne rozhodcovský súd uplatnil fikciu doručenia v zmysle § 33 ods. 2 posledná veta zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

3. Ďalej uviedol, že povinný v podanej sťažnosti zdôraznil, že zákon o rozhodcovskom konaní totiž síce zakotvuje domnienku doručenia písomnosti už aj jej zaslaním doporučenou zásielkou do miesta trvalého pobytu adresáta (ak ide o fyzickú osobu) a ide tu tak o zákonom výslovne pripustenú alternatívu k reálnemu prevzatíu zásielky adresátom na príslušnej adrese, podmienkou uplatnenia takejto domnienky je však nemožnosť reálneho doručenia ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie skutočnosti, či tzv. evidenčná, resp. doručujúcemu posledná známa adresa pobytu adresáta je jeho skutočnou adresou. Povinný mal zato, že toto však v rozhodcovskom konaní nebolo skúmané vôbec, takisto exekučným súdom, a rozhodcovský súd nevynaložil žiadne úsilie na objasnenie skutočnosti z uvedeného pohľadu rozhodujúcej a vrátenie mu zásielky ho bez ďalšieho nemohlo oprávňovať na považovanie zásielky za doručenú (a takto ani k vyznačeniu právoplatnosti rozhodcovského rozsudku). Povinný ďalej namietal, že nakoľko exekučný súd pri skúmaní podmienok formálnej i materiálnej vykonateľnosti nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, mohol a mal preskúmať dôvod nedoručenia, a teda nedostatok brániaci vykonaniu rozhodcovského rozsudku dôsledne a v intenciách podaného návrhu na zastavenie exekúcie a teda preveriť a zistiť, že povinný, tak ako tvrdil, bol v čase doručovania rozhodcovského rozsudku vo výkone trestu odňatia slobody.

4. V ďalšej časti odôvodnenia vyšší súdny úradník skonštatoval, že pristúpil k prevereniu tvrdenia povinného, že sa povinný v čase doručenia rozhodcovského rozsudku nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody. Dňa 18.01.2023 sa tunajší súd obrátil so žiadosťou o poskytnutie súčinnosti na Ústav na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých, so sídlom Družstevná 1611/2, 038 52 Sučany. Tunajší súd požadoval poskytnúť informáciu, že v akom období (od - do) sa nachádzal povinný K. I., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, Q. XXXX, XXX XX Q. v B. N., prípadne či jeho umiestnenie v ÚVTOS aj naďalej trvá. Zo strany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých, poštový priečinok 29, 036 63 Martin bola tunajšiemu súdu dňa 20.01.2023 poskytnutá súčinnosť a doručená odpoveď v nasledovnom znení: „potvrdzujeme, že ods. K. I., XX.XX.XXXX bol dňa XX.XX.XXXX vzatý do výkonu väzby v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina. Dňa 13.02.2020 menovaný ukončil výkon väzby a zároveň nastúpil výkon trestu odňatia slobody v tom istom ústave. Dňa 14.07.2020 bol na základe rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže menovaný premiestnený na ďalší výkon trestu odňatia slobody do tunajšieho ústavu. Dňa 26.07.2022 bol menovaný premiestnený za účelom hospitalizácie do Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín. Podľa dostupných informácií bol menovaný dňa 15.12.2022 podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.“ Na základe vyššie uvedeného mal v danom prípade exekučný súd za preukázané, že nedošlo k riadnemu doručeniu exekučného titulu z dôvodu, že povinný (žalovaný) sa v čase doručovania rozhodcovského rozsudku nachádzal v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Exekučný súd konštatoval, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. 136/06/19 vydaný Slovenským arbitrážnym súdom, stálym rozhodcovským súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., rozhodcom JUDr. Róbertom Šimkom dňa 06.02.2020 preto nie je spôsobilým exekučným titulom. Na základe toho považoval súd námietky povinného ohľadom nedoručenia exekučného titulu za opodstatnené. Vykonateľný exekučný titul je podkladom pre zákonné vedenie exekučného konania, pričom bez vykonateľného exekučného titulu nie je možné viesť exekučné konanie. Ako už bolo vyššie uvedené, pre súd je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t. j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Exekučný titul musí byť vykonateľný v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie. Samotná skutočnosť, že povinnému nebol exekučný titul riadne doručený, je podstatná pre vedenie exekučného konania, nakoľko tento bol v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nevykonateľný. Dňa 30.11.2020 bol zo strany oprávneného podaný návrh na vykonanie exekúcie, a keďže exekučné konanie začína dňom doručenia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdu a exekučný titul musí byť vykonateľný v čase začatia exekučného konania (deň doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdu), súd uviedol, že v čase začatia exekučného konania exekučný titul nebol vykonateľným, pretože nebol riadne doručený povinnému, ktorý sa v tom čase nachádzal v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Na základe

všetkých vyššie uvedených skutočností súd konštatoval, že je neprípustné, aby bola exekúcia vedená na podklade takého rozhodnutia, ktoré síce je opatrené pečiatkou vykonateľnosti, ale po formálnej stránke vykonateľné nie je. Z dôvodov vyššie uvedených a to nedoručenia exekučného titulu povinnému, a teda nevykonateľnosti exekučného titulu v čase začatia exekučného konania, súd konštatoval, že tvrdenia povinného v návrhu na zastavenie exekúcie aj podanej sťažnosti sú opodstatnené. Súd návrhu na zastavenie exekúcie povinného vyhovel a exekúciu v celom rozsahu v súlade s ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil.

5. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že namieta záver súdu, že rozhodcovský rozsudok nebol povinnému riadne doručený. Zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSRK“) upravuje otázku doručovania písomností vrátane doručovania spotrebiteľovi komplexne v § 33, ktorý i následne citoval. Zdôraznil, že rozhodcovský súd doručoval písomnosti do vlastných rúk na adresu zistenú zo spotrebiteľskej zmluvy, t. j. zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2014, pretože inú adresu povinný neoznámil a ani z dokumentov v rozhodcovskom spise žiadna iná adresa bydliska povinného nevyplývala. Rozhodcovský súd preto konal v súlade s citovaným ustanovením § 33 ods. 2 ZoSRK a rozhodcovský rozsudok doručoval na adresu, ktorú zistil zo spotrebiteľskej zmluvy a rozhodcovský rozsudok bol doručený v zmysle fikcie doručenia podľa § 33 ods. 2 ZoSRK. V čase doručovania žaloby ako aj rozhodcovského rozsudku obsahoval ZoSRK komplexnú úpravu doručovania písomností do vlastných rúk spotrebiteľovi. Zásielka sa rozhodcovskému súdu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Zo zásielky, ktorú pošta vrátila ako nedoručenú s poznámkou, že nebola prevzatá v odbernej lehote, teda nevyplývalo, že by sa adresát na uvedenej adrese nezdržoval, resp. že miesto jeho bydliska je iné. Hoci podľa zmluvy o revolvingovom úvere bol dlžník povinný oznámiť veriteľovi každú zmenu adresy bydliska a ostatných osobných údajov, zmenu svojho bydliska mu neoznámil. Údaje uvádzané na doručení, resp. zásielke s doručenkou majú povahu údajov verejnej listiny. Tento záver potvrdila opakovane aj súdna prax (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo 56/2016 zo dňa 26. 4. 2018 : „V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pri riadne vyhotovenej doručení ide o verejnú listinu, pričom takýto dôkaz je objektívny a nepochádza od žiadneho účastníka správneho konania, ale od Slovenskej pošty a. s.“).

6. Aj s ohľadom na údaje uvedené na zásielke obsahujúcej rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučný titul, nemal rozhodcovský súd dôvod pochybovať o správnosti adresy na doručovanie, ktorú zistil z dokumentov v rozhodcovskom spise a zisťovať adresu povinného v centrálnom registri obyvateľov resp. iným spôsobom a to ani vtedy, keď sa zásielka vrátila ako nedoručená. Rozhodcovský súd po vrátení zásielky s poznámkou „neprevzal v odbernej lehote“ správne považoval zásielku za doručení formou fikcie doručenia. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že ani všeobecný súd v prípade doručovania písomností účastníkom konania nezisťuje iné adresy účastníkov konania, pokiaľ sa mu zásielka vráti s poznámkou „neprevzal v odbernej lehote.“ K rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Bratislava IV, ktorý vydal vo veci sp. zn. 22Csr/1/2020 rozsudok, ktorým zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol exekučným titulom, ktorého právnu vetu citoval. K rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Banská Bystrica v skutkovo i právne rovnakej veci, ktorý v uznesení sp. zn. 56Ek/2151/2019 zo dňa 25.03.2020 uviedol : „Čo sa týka doručovania písomností povinnému, súd považuje preukázané doručovanie rozhodcovským súdom za dostatočné. Rozhodcovský súd listiny doručoval povinnému do vlastných rúk na adresu uvedenú v spotrebiteľskej zmluve. Zásielka sa však vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote, čo znamená, že povinný si neprevzal zásielku ani v dodatočnej lehote počas jej uloženia na pošte. Či k tomu už došlo nedbanlivosťou povinného alebo úmyselným nepreberaním úradných zásielok, nie je ďalším predmetom skúmania súdu. Rozhodcovský súd teda nemal dôvod na ďalšie šetrenie a zisťovanie adresy povinného, ako v prípade, keby sa zásielka vrátila s príznakom „adresát neznámy“. Exekučný súd vychádzal pri rozhodovaní zo záveru požadujúceho od rozhodcovského súdu splnenie takej povinnosti pri doručovaní zásielky, ktorú mu zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní neukladá. Vzhľadom na uvedené skutočnosti oprávnený považuje rozhodcovský rozsudok za riadne doručení povinnému. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v zmysle ustanovení ZoSRK. Oprávnený teda navrhol, aby Okresný súd Banská Bystrica vyhovel sťažnosti oprávneného a napadnuté uznesenie sp. zn. 44Ek/2024/2020 zo dňa 13.02.2023 bolo zrušené v celom rozsahu. Zároveň navrhol, aby súd priznal oprávnenému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

9. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

14. Podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

15. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že oprávneného nie je dôvodná. Základným predpokladom každého exekučného konania je spôsobilý exekučný titul. Takýmto exekučným titulom je v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonateľné súdne rozhodnutie, príp. iné vykonateľné rozhodnutie. Vykonateľnosť exekučného titulu je alfou a omegou celej exekúcie. Procesná teória rozoznáva materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu. Materiálna vykonateľnosť hovorí o obsahovej stránke exekučného titulu a o jeho nevyhnutných požiadavkách na vymedzenie povinnosti, ktorá sa má nútene vymôcť. V tomto smere je možné za materiálne vykonateľný považovať iba ten exekučný titul, kde je presne a nepochybne vymedzený nositeľ oprávnenia, ďalej nositeľ povinnosti, predmet a rozsah povinnosti a čas plnenia. Formálna vykonateľnosť hovorí o formálnej stránke exekučného titulu, t. j. o jeho nevyhnutných náležitostiach v zmysle jednotlivých procesných predpisov, podľa ktorých bol vydaný, ako aj o náležitostiach týkajúcich doručenia rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní či nepodaní riadneho opravného prostriedku. Potvrdenie, resp. doložka vykonateľnosti rozhodnutia je potvrdením o jeho formálnej vykonateľnosti a teda o splnení všetkých náležitostí kladených na formálnu stránku exekučného titulu. Exekučný súd v rámci svojej činnosti v exekučnom konaní je v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít oprávnený skúmať či exekučný titul bol vydaný na to právomocným orgánom ako aj materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu. Robí tak jednak pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie, resp. na námietku povinného pri návrhu na zastavenie exekúcie. Pri tejto kontrolnej činnosti exekučný súd nie je viazaný doložkou vykonateľnosti rozhodnutia a môže naplnenie podmienok formálnej vykonateľnosti opätovne posúdiť a preskúmať. Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 EMCdo 3/2013 zo dňa 26.02.2014 „Exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie je skutočne vykonateľné. To platí tým viac v štádiu exekučného konania, v ktorom je namietaná spôsobilosť rozhodnutia byť exekučným titulom. Pri skúmaní, či rozhodnutie, na základe ktorého sa má vykonať exekúcia, bolo povinnému riadne doručené, vychádza zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, prípadne zo skutočností o okolnostiach doručenia, zistených pomocou šetrenia, ktoré vykonal. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti.“ Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že exekučný súd nie je bezvýhradne viazaný doložkou vykonateľnosti, ktorou sú opatrené rozhodnutia a posudzujú otázku vykonateľnosti takýchto rozhodnutí

samostatne (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 203/2009 zo dňa 09.12.2009).

16. Oprávnený v sťažnosti poukazuje na zákonný rámec doručovania, ktorý nebol zo strany rozhodcovského súdu porušený. V danej veci treba zobrať na zreteľ konkrétne okolnosti veci a aj ústavnoprávny rámec prejednávaneho prípadu. Súd v prvom rade chce uviesť, že exekučný súd v danej veci nevytýka nesprávnosť postupu oprávneného či rozhodcovského súdu. Na druhej strane však špecifické okolnosti prípadu neumožňujú exekučnému súdu zostať len v zákonnej rovine prípadu a nevziať na zreteľ jej ústavnoprávnu rovinu a naplnenie princípov spravodlivosti a materiálneho chápania právneho štátu. Pri zohľadnení týchto skutočností potom, ako bude nižšie vysvetlené, musel súd dospieť k záveru, že exekučný titul nebol riadne doručený povinnému, a teda nie je formálne vykonateľný. Taktiež vzhľadom na ojedinelosť uvedeného prípadu (pobyt povinného v ÚVTOD) nie je možné oprávneným vyššie citované rozhodnutia aplikovať na danú vec.

17. Ak teda rozhodcovské spotrebiteľské konanie je alternatívnym riešením spotrebiteľských sporov s tým, že rozhodcovský spotrebiteľský rozsudok je spôsobilým exekučným titulom ako aj s tým, že uvedený rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.(§ 41 ods. 1 ZoSRK), tak potom doručovanie takéhoto rozsudku nemôže zasahovať u spotrebiteľa do jeho ústavných práv na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) Nikomu nemôže byť odňaté práva na spravodlivý súdny proces len preto, že sa nachádza vo výkone trestu či vo výkone väzby. Nikomu nemôžu byť odňaté tie procesné práva, ktoré predpokladá Ústava SR a príslušné procesné predpisy len pre určitú nevedomosť o určitých skutočnostiach, ktoré sú však pre spravodlivosť procesu nanajvyš relevantné. V danom prípade rozhodujúci rozhodcovský súd konal formálne s účastníkom tak, lebo nevedel, že účastník je v ústave pre výkon trestu a účastník nereagoval na činnosť orgánu (nepodával žiadne procesné návrhy), lebo ani nemal objektívnu vedomosť o tom, že sa voči nemu vedie nejaké konanie. Táto absurdnosť procesnej situácie však nebola spôsobená ľahostajnosťou, ľahkovážnosťou, nesplnením si uloženej právnej povinnosti či iným neospravedliteľným prístupom povinného, a teda nemôže byť súdom aprobovaná len preto, že rozhodcovský súd urobil za dosť zákona bez toho, aby sa videl kontext prípadu.

18. Základným ústavným princípom v procesnom práve je, že nikto nesmie byť zaviazaný rozhodnutím, na výsledku ktorého neparticipoval. Minimálnou požiadavkou toho je, že orgán vydávajúci uvedené rozhodnutie, ho aspoň doručí tak, že dotknutá osoba sa môže voči nemu efektívne a objektívne brániť. To je podstata formálnej vykonateľnosti (riadnej doručiteľnosti exekučného titulu). Aj tá má ústavnoprávny rámec a základ. Inými slovami, musí ísť o také doručenie rozhodnutia, ktoré je pre účastníka disponibilné. To, že účastník ho nakoniec neprevezme kvôli svojej ľahostajnosťou, chytráckosti, alebo iným neospravedliteľným prístupom, je však iná otázka. V danej veci však o disponibilnosti doručenia exekučného titulu vonkoncom nemožno hovoriť. Z toho dôvodu sa povinný nemohol v danom konaní ani objektívne brániť a podať prípadnú žalobu na zrušenie rozhodcovského spotrebiteľského rozsudku, čím boli odopreté jeho ústavné práva, nehovoriac o tom, že ako spotrebiteľ by mal mať garantované v rámci uvedeného konania práva o to viac.

19. Preto súd rozhodol podľa § 250 ods. 1 CSP tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/2024/2020 zo dňa 13.02.2023 zamietol.

20. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Pokiaľ si oprávnený uplatnil náhradu trov konania, súd rozhodol, že oprávnený nemá právo na náhradu trov konania v súvislosti s podanou sťažnosťou, nakoľko oprávnený nebol v konaní o sťažnosti úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.